

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Seznam.cz, a.s.**, se sídlem Radlická 608, 150 00 Praha 5, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Sladkovského 601, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: **CHAPS, spol. s r.o.**, se sídlem Bráfova 21, 616 00 Brno, zastoupený JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, 14000 Praha 4, o ochraně proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž mu byla uložena povinnost vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011 v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku a současně mu byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. požaduje vydání kompletních a aktualizovaných zdrojových dat CIS JŘ, která má žalovaný podle rozhodnutí Ministerstva dopravy k dispozici v souladu se zákonem. Žalovaný této žádosti nevyhověl, neboť má za to, že není osobou povinnou dle zákona č. 106/1999 Sb. Připomněl, že proti rozsudku krajského soudu ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 – 129, v němž tento soud dospěl k opačnému závěru, podal

kasační stížnost, která byla odmítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013 - 16. Žalovaný proto podal ústavní stížnost. V případě, že bude ústavní stížnosti či nyní podané kasační stížnosti vyhověno, by mohlo dojít k tomu, že by byl žalovaný na základě nezákonných rozsudků nucen činit úkony, které mu žádný právní předpis neukládá. Žalovaný zdůraznil, že pokud budou požadované informace poskytnuty, nelze znovu nastolit stav před jejich poskytnutím. Přiznání odkladného účinku je tak rovněž v zájmu zachování účelu a smyslu řízení o kasační stížnosti. Žalovaný má dále za to, že by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozsudku znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Poskytnutí informací by totiž pro něj mohlo mít až likvidační důsledky. Podle žalovaného je žádost žalobce o předmětné informace součástí jeho nekalé hospodářské soutěže, tyto informace žádá s ekonomickým záměrem vytvořit ze získaných dat systém konkurující systému žalovaného a tím jej vytlačit z relevantního trhu internetové reklamy. Vzhledem k podílu žalobce na tomto relevantním trhu by se s vysokou mírou pravděpodobnosti jednalo o krok směřující k úplné likvidaci žalovaného.

Žalobce ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhl, aby Nejvyšší správní soud tomuto návrhu nevyhověl. Přiznání odkladného účinku by totiž vedlo k dalšímu prodlužování nezákonné nečinnosti žalovaného. Žalovaný takto zasahuje i do ústavně zaručeného práva žalobce na informace.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal dne 21. 11. 2011 u žalovaného žádost o poskytnutí informací (poskytnutí kompletních a aktualizovaných zdrojových dat celostátního informačního systému o jízdních řádech). Ve své žádosti žalobce uvedl, že se již dříve s obdobnou žádostí o kompletní aktualizované údaje ve zdrojových formátech obrátil na Ministerstvo dopravy, které mu sice informace poskytlo, nikoli však v požadovaném formátu. Svůj postup odůvodnilo tím, že nemá k těmto přenosovým souborům a výsledkům vlastní činnosti zpracovatele (tj. nyní žalovaného) přístup. Žalobce tak požadoval tyto informace po žalovaném, který byl na základě smlouvy uzavřené s Ministerstvem dopravy pověřen k vedení celostátního informačního systému o jízdních řádech podle § 17 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný k této žádosti žalobci dne 9. 12. 2011 sdělil, že není povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a požadované informace neposkytl. Žalobce se poté obrátil s odvoláním na Ministerstvo dopravy, které reagovalo přípisem ze dne 16. 1. 2012, v němž uvedlo, že žalovaný není povinným subjektem. V rozsudku ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 - 129, krajský soud dospěl k závěru, že oba tyto přípisy žalovaného i

pokračování

Ministerstva dopravy jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Uvedeným rozsudkem obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil Ministerstvu dopravy k dalšímu řízení. V tomto rozsudku současně vyslovil názor, že žalovaný (CHAPS, spol. s r.o.) je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Rozsudek nabyl právní moci dne 17. 6. 2013.

Dne 11. 10. 2013 podal žalobce u Krajského soudu v Brně žalobu na ochranu proti nečinnosti, již se domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost vyřídit jeho žádost o poskytnutí informací ze dne 21. 11. 2011 v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný od nabytí právní moci jeho rozsudku ze dne 7. 6. 2013, č. j. 62 A 26/2012 – 129, žádost žalobce ze dne 21. 11. 2011 postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. nevyřídil, tj. neposkytl požadovanou informaci ani nevydal rozhodnutí v souvislosti s jejím neposkytnutím (s odmítnutím žádosti). Žalovaný je tedy nečinným. Krajský soud mu proto rozsudkem ze dne 23. 1. 2014, č. j. 62 A 85/2013 – 47, uložil, aby žádost žalobce vyřídil.

Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozsudku městského soudu. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že institut odkladného účinku žaloby, jak je vymezen v § 73 s. ř. s., na jehož přiměřené užití odkazuje § 107 s. ř. s., z logiky právní úpravy nepředpokládá, že by o přiznání odkladného účinku žádal žalovaný, jehož rozhodnutí je žalobou napadeno. To však nic nemění na tom, že v řízení o kasační stížnosti nelze již s ohledem na zásadu rovnosti účastníků ani žalovanému pro případ, že se brání proti pro něj nepříznivému rozsudku městského soudu, upírat právo navrhnout přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikováno pod č. 1255/2007 Sb. NSS, dostupné z: <www.nssoud.cz>, tak, že *„zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to zda je ve věci podána kasační stížnost. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“*

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předmětem řízení je přezkum rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla žalovanému uložena povinnost

vyřídít žádost žalobce o poskytnutí informací. Nejvyšší správní soud má za to, že výkon tohoto rozsudku by pro žalovaného znamenal závažnou újmu. Pokud by totiž žalovaný v rámci vyřízení žádosti poskytl žalobci požadované informace, nebylo by možno tento úkon žalovaného zhojit za situace, kdy by Nejvyšší správní soud následně rozsudek krajského soudu zrušil. Rozhodování Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti by tak pozbylo význam. Za situace, kdy žalovaný s právním názorem obsaženým v rozsudku krajského soudu nesouhlasí a kasační stížností se domáhá jeho zrušení, shledal Nejvyšší správní soud s ohledem na princip právní jistoty a princip předvídatelnosti práva za vhodné, aby byl kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu přiznán odkladný účinek do doby, než Nejvyšší správní soud o této kasační stížnosti rozhodne.

Újmu hrozící žalobci v případě přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud naopak vyhodnotil jako málo závažnou, neboť tato újma by spočívala pouze v pozdějším vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informací. K vyřízení žádosti by totiž došlo po nabytí právní moci případného rozsudku Nejvyššího správního soudu o tom, že se kasační stížnost žalovaného zamítá.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že žalovaným namítaný nežádoucí stav, který v daném případě reálně hrozí, představuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci či jiným osobám. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu